



רים ההולך על שתיים. הידיים היו דרוו
שות לו לצייד.
במערה אפריקאית נמצאה ערימה גדור
לה של שלדי קופים, מן התקופה הטרורס
אנושית. הגולגולות של כל השלדים האלה
מנוקבות.
מכאן היו שהסיקו כמה מסקנות מר
חיקות-לכת.
ראשית: הייצור הקדם-אנושי
היה קני-התחיתים. הוא אכל את
רעהו. הוא הרג אותו כדי לאכול,
או פיצח את גולגולתו כדי לאכול
את המוח.

שנית: לייצור קדם-אנושי זה היה נשק
פרימיטיבי. מי שמדבר על "מכשיר",
כדרכם של מדענים מנומסים, פשוט מת
חמק מן האמת. המכשיר היחיד שהיה
דרוש לו באותו שלב היה נשק לצייד
חיות, ובכללן חיות כמוהו. הנשק קדם
לאדם.

ואולי יותר מזה: הנשק הוא
שאיפשר לאדם להיות לאדם, הי
נשק הפך את הקוף לאדם אמיתי.
לכן, בכל התקופות, מאז ימי האדם
הראשון ועד ימינו, נשאר הנשק, המצאה
העיקרית של האדם. מיטב המוחות ה
אנושיים, בכל הדורות, הקדישו את עצמם
לפיתוחו, בהתלהבות עילאית. יחסו של
האדם לנשק הוא עתיק יותר, עמוק יותר,
מייחסו לכל חפץ אחר.

אם נכונה תיאוריה זו, הרי היא
מסבירה הרבה. היא מסבירה את
הדחיפות האינסטינקטיבית של הי
ידד לכדי-נשק והצטננות המווי
נשק. היא מסבירה את היחס האי
רציונלי של כל המבוזרים לנשק,
בייחוד כשהם מתקבלים בהמונ
והפסיכולוגיה ההמונית משחררת
את עולמם הנפשי האי-מועיל.

למראה התחיתים. לשמע שאגת הטאג
קים. נושרות הקליפות הדקות של ההיגיון

עתי, במילחמת העצמאות, לא יכולתי לחר
שוב על כלי-נשק מבלי שהדבר עורר בי
בחילה גופנית. בהדרגה נעלם רגש זה —
שהיה מעין רפלקס מונחה נוסח התפוז
המכני — והיום מעוררים טאנקים ותר
חחים גם בי תגובות אירציונליות, שעלי
להילחם בהן בכוח ההיגיון.
יש כמה הסברים לתופעה זו.
ההסבר השגור והאופנתי ביותר
הוא, כמובן, מיני. קני-התחיתים
של הארטיילריה והטאנקים הם סמ
לים פאליים מובהקים. זה פשוט.

מעבר לזה ישנה תיאוריה האומרת שכל
נשק משמש לגבר מעין הארכה של כוח
הגברא, חיוק הביטחון העצמי בגבריותו.
הגבר המחזיק בידו אקדח טעון, ולא כל
שכן, הגבר הלופט מיקלע כבד או השולט
בתותח, מרגיש את עצמו אדון לכוחות
אדירים, כוחות המסקלים כל ספק שיכול
היה להיות לו לגבי כוחותיו האישיים.

הגבר המביט במיצעד מזהה את עצמו
עם כלי הנשק, והופך שותף להרגשה
מרוממת זו של התחוקות מינית. האשה
מקבלת תחושה מינית מול העוצמה המינית
הגברית המופגנת.

יתכן מאוד שיש ממש בתיאוריה
זו. יש בה כדי להסביר את יחסם
של כמה וכמה אנשים לנשק. אבל
בעיני איך היא מספקת. התופעה
מוזרחה להיות עמוקה יותר.

וכן אני מגיע אל התיאורית הביולור
גיות, שאחד הדוברים העיקריים שלהן הוא
רוברט ארדריי.

אבינו הקאניבאל

מי קדם למי — האדם לנשק, או
הנשק לאדם?
עד לא מכבר היה זה מושכל ראשון
שהאדם יצר את הנשק. הדבר נחשב ל-



תקופת הצלבנים: אבירים ספרדיים

האנושי המודע, ופורצים החוצה הרגשות
העמוקים ביותר החבויים בנו, שאנו אי
ננו מכירים אותם — רגשות המלווים אי
תנו מן הרגע שבו נאלץ אבינו הקדום,
הטרורס-אנושי, לגלות מגן-עדן ולצאת מעור
למם של חברים, הקופים אוכלי-הפירות.

צליש לשני גיבורים

חזור נא עתה מן התחיתים אל הי
חיללים, האנושים הצועדים בסך, כאיש
אחד, הנשמעים אוטומטית לצעקותיו הי
צוררות של מנהיג.

יש המרחמים על החיללים הצועדים, הי
מויעים, הצמאים. אבל מי שצעד אי-פעם
במיצעד כזה (באמצע מילחמת-העצמאות
השתתפתי במיצעד של גבעתי ברחובות,
אחרי מיסדר חטיבתי בנוכחות בוגוריון
ויגאל ידון) יודע שאין מה לרחם.
ברגע שהחיל הולך בסך, כששירי-הלכת
מקמים את חושי האישיים והתלהבות הי
המון משפיעה עליו כמו סם משכר, חדל
החיל להיות אדם יחיד. הוא הופך חלק
של גוש אנושי, וכל מערכת רגשותיו מש
תנה בצורה לא-מועיל.
זהו חלק מן הרפלקס הצבאי (אם

תכונה אנושית מובהקת. נאמר ששום בעל-
חי, מלבד האדם, לא יצר לעצמו מכשיר
רים. המכשיר הוא יציר כפיו של האדם,
הנשק בא, כמובן, אחרי המכשיר.
תחילה לחם האדם הקדמון בידיו ובשיר
גיו, כשאר החיות. בהדרגה, עם התפת
חות תרבות, עיצב לעצמו כלי-זין, וכך
הגענו, תודה לאל, לפצצה הגרעינית.

זוהי תמונה יפה. אלא שהמח
קרים המודרניים הוכיחו שאין בה
ממש. הסיפור עגום הרבה יותר.

תחילה התערערה ההנחה שהמכשיר הוא
רכושו הביולוגי של האדם. גם חיות אחר
רות מסוגלות לבחור בעצמם "מכשירים",
כדי להשיג יעדים כלשהם.

אך כך התערערה התיאוריה כולה.
האדם הוא בעייתי ממישפחת
הקופים. אין הוא עומד מעד לעד
לם בעייתיותו, יחיד במינו. הוא
נמצא בתוך העולם הזה, כמו
כל היה אחרת. הוא אחד הקופים,
שהגיע רחוק בדרך ההתפתחות.
כבר סופר הרבה על, הקוף העירום,
תיאוריות מתיאוריות שונות. סופר איך
ירד קוף אוכל-פירות מן העצים, מפני ש
המוזן לא הספיק עוד, והפך לאוכל-פג-

גולדה, שור, דיין וגנדי במיצעד

גרוננו של הנמר בנשיכה. הוא מת יחד
עימם, והשבט ניצל.
אפשר היה לחשוב שזהו סיפור "אנושי"
מובהק: מעשה-גבורה עילאי של חיות
חלשות וחסרות-נשק מול פני חיית-צייד
שאין שנייה לה בטבע, הקרבה עצמית
של הפרט למען הכלל. חייל שינהג כך
יזכה בלי ספק בעיטור-הגבורה אחר
מוות.

כאשר ירד הקוף הטרורס-אנושי מצמרת
העצים, בה היה מוגן כמעט מפני כל
סכנה, הוא סיכן את עצמו על פני הקר
קע, מול חיות-הטרף עתירות שיניים
וטלפיים. הוא היה חלוש וחסר-מגן. הוא
התגבר על כך לא רק באמצעות הנשק
(המשך בעמוד 24)

המדענים יסלחו לי את הביטוי
המלווה אותנו אף הוא מקדם ימי
נו. הוא עתיק הרבה יותר מן הי
מין האנושי.

חוקר מוסמך דיווח לפני כמה שנים
על מראה שראה: שבט של באבונים (קר
פים הברתיים), עם נשותיו וילדיה, הת
קבץ ללילת לילה. לפתע הבחין החוקר
בנמר המתקרב בזהירות תחולית אל הי
טרף, ואז ראה דבר שלא ייאמן? שני
באבונים זקנים הבחינו בנמר, ובלי הי
סוס קפצו מראש החר על החיה הנוראה.
הנמר המופתע הרג את שניהם כהרף עין,
הוא האחד ריטש בציפורניו ואת השני הרג
במכת זנב. אולם בשנייה האחרונה של
חיייהם הספיקו שני הגיבורים לחתוך את